

Το επιχειρηματικό δίκτυο Εξάρχου

Μπορεί να έγιναν σαφείς αναφορές για τις προνομιακές σχέσεις της AKTOR με την αμερικανική πρεσβεία. Μπορεί η ίδια η Γκίλφοϊλ να δήλωσε δημόσια ότι μεσολάβησε προσωπικά για συνάντηση Εξάρχου με την αμερικανική DFC (αναπτυξιακή τράπεζα των ΗΠΑ), με αντικείμενο επενδύσεις σε κρίσιμες ελληνικές υποδομές. Μπορεί σήμερα η WSJ να αποκαλύπτει ότι ο λομπίστας της AKTOR Χρήστος Μαραφάτσος πληρώθηκε για να ανοίξει διαύλους με Λευκό Οίκο, State Department και υπουργείο Ενέργειας, ενώ συνόδευε την Κ. Γκίλφοϊλ σε επίσημες επαφές. Και όμως, στον ελληνικό Τύπο δεν θα βρει κανείς παρά μόνο ελάχιστες αναφορές στην εταιρεία και τη δραστηριότητα του κ. Εξάρχου. Ο Αλέξανδρος Εξάρχου έχει μετατρέψει την AKTOR από έναν μεγάλο κατασκευαστικό όμιλο σε έναν πολυσιδηή παίκτη με παρουσία σε δημόσια έργα, ΣΔΙΤ, παραχωρήσεις, ακίνητα, ΑΠΕ, και πλέον στην ενέργεια και το LNG. Ο όμιλος έχει επενδύσει ιδιαίτερα στις παραχωρήσεις και συμμετέχει σε μεγάλα έργα υποδομής, ενώ σχεδιάζει επενδύσεις δισεκατομμυρίων τα επόμενα χρόνια. Η μεγαλύτερη πολιτική σημασία όμως βρίσκεται σήμερα στη στροφή προς την ενέργεια. Μέσω της Atlantic SEE LNG Trade, όπου η AKTOR

συνεργάζεται με την κρατικά ελεγχόμενη ΔΕΠΑ, ο όμιλος διεκδικεί κεντρικό ρόλο στην εισαγωγή αμερικανικού LNG και στον Κάθετο Διάδρομο προς τα Βαλκάνια και την Κεντρική Ευρώπη. Μέσα σε ελάχιστα χρόνια ο όμιλος AKTOR βρέθηκε με ανεκτέλεστο έργων άνω των 4,5 δισ. ευρώ, με παρουσία σε μεγάλους οδικούς άξονες, ΣΔΙΤ, παραχωρήσεις, σιδηροδρομικά και υδραυλικά έργα, ακίνητα και ενεργειακές υποδομές. Παράλληλα επεκτείνεται στο LNG και στις ΑΠΕ, δηλαδή σε πεδία που εξαρτώνται άμεσα από κρατικές αποφάσεις, ρυθμίσεις και τη γενικότερη ενεργειακή στρατηγική της κυβέρνησης. Γύρω από το ίδιο επιχειρηματικό περιβάλλον αναπτύσσεται ταυτόχρονα παρουσία στα MME, με το πλέγμα Action 24 – Attica TV – Flash.gr να αποτελεί πλέον αναγνωρίσιμο πόλο ενημέρωσης. Έτσι σχηματίζεται ένα γνώριμο ελληνικό τρίγωνο ισχύος που περιλαμβάνει δημόσια έργα και κρατικά ρυθμιζόμενες μπίζνες – μέσα ενημέρωσης – πολιτική εξουσία. Αυτό από μόνο του δεν αποδεικνύει παράνομη συναλλαγή. Δείχνει όμως τη συγκέντρωση οικονομικής και επικοινωνιακής ισχύος σε έναν επιχειρηματικό πόλο που έχει κάθε λόγο να βρίσκεται πολύ κοντά στα κέντρα όπου λαμβάνονται οι μεγάλες κρατικές αποφάσεις.

τημα είναι ποια είναι η ελληνική στρατηγική απέναντί της. Τα όρια γεωπολιτικής και μπίζνας θολώνουν επικίνδυνα. Μεταξύ άλλων το δημοσίευμα της WSJ αποκάλυψε τον ιδιαίτερο ρόλο του Χρήστου Μαραφάτσου, εγγεγραμμένου λομπίστα της AKTOR (κατασκευαστικής εταιρείας ιδιοκτησίας του κ. Εξάρχου), ο οποίος εμφανίζεται επανειλημμένα δίπλα στην Κ. Γκίλφοϊλ σε επαφές με ξένους

αξιωματούχους, παρότι δεν αποτελεί μέλος του διπλωματικού προσωπικού. Παράλληλα, η αμερικανική πρέσβειρα έχει προωθήσει ενεργά ενεργειακά σχέδια στα οποία συμμετέχει η AKTOR. Η εταιρεία και η αμερικανική πλευρά αρνούνται ότι υπήρξε οποιαδήποτε ανάρμοστη συμπεριφορά. Όλα τόσο καλά καμωμένα. Εξωτερική πολιτική, διπλωματία, μπίζνες στην ενέργεια

και συγκεκριμένα επιχειρηματικά συμφέροντα γίνονται ένα. Οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ της Αθήνας χαράζουν την εξωτερική πολιτική της χώρας, δεσμεύουν στρατηγικής σημασίας αποφάσεις της (όπως το ενεργειακό μείγμα), ετοιμάζονται για τυχονωτικές γεωπολιτικές επιλογές που απειλούν την εθνική ασφάλεια και κυριαρχία. Η Ελλάδα, μέρα με τη μέρα, μετατρέπεται σε ενεργεια-

κό διάδρομο, στρατιωτικό κόμβο, χώρο υποδομών και επιχειρηματικών ντιλ, χωρίς να συζητά ποια παραγωγική, ενεργειακή και γεωπολιτική στρατηγική υπηρετούν όλα αυτά για την ίδια. Τα συμφέροντα των ισχυρών συμμάχων, των ενεργειακών κολοσσών και των εγχώριων επιχειρηματικών ελίτ βαφτίζονται αυτομάτως «εθνικό συμφέρον» και η χώρα παραμένει χωρίς δική της πυξίδα.

Παράπλευρα θύματα της Γαλάζιας Πατρίδας

Το γκριζάρισμα της κυριαρχίας δεν αφορά μόνο το καλώδιο. Αφορά και τα αλιευτικά πεδία, όπου η αμφισβήτηση των ελληνικών χαρτών και η παρουσία τουρκικών σκαφών μεταφέρουν τη σύγκρουση στην καθημερινότητα των νησιωτών. Για τους Έλληνες ψαράδες, η κυριαρχία αγγίζει το ίδιο το δικαίωμά τους στην επιβίωση, το δικαίωμα να βγουν στη θάλασσα, να δουλέψουν χωρίς εκφοβισμό και να μην αντιμετωπίζουν άνιστους όρους ανταγωνισμού. Τα δύο τουρκικά «εθνικά θαλάσσια πάρκα», ανάμεσα στη Λήμνο και τη Σαμοθράκη και ανοικτά του Καστελόριζου, χαράζουν αξιώσεις σε περιοχές όπου η Άγκυρα αμφισβητεί ελληνικά δικαιώματα. Η Αθήνα υποστηρίζει ότι οι μονομερείς αποφάσεις εκτείνονται πέρα από τα τουρκικά χωρικά ύδατα και δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα. Επί του πεδίου, όμως, οι Έλληνες ψαράδες ενδέχεται να βρεθούν αντιμέτωποι με παρενοχλήσεις ή πιέσεις να εγκαταλείψουν αλιευτικά πεδία. Έτσι η «Γαλάζια Πατρίδα» δεν μένει

στους χάρτες και τις δηλώσεις, αλλά παράγει αποτελέσματα στην εργασία και στο εισόδημα των νησιωτών. Την ίδια ώρα, τουρκικές μηχανότρατες συνεχίζουν να ψαρεύουν παράνομα σε ελληνικά χωρικά ύδατα, υλοποιώντας τη «συνδιαχείριση» στην πράξη (με χλιαρές αντιδράσεις από ελληνικής πλευράς). Τον Ιούλιο, το Ινστιτούτο «Αρχιπέλαγος» κατήγγειλε τη δράση τεσσάρων μηχανότρατων επί μία εβδομάδα στην περιοχή Σάμου, Φούρνων και Πάτμου, ακόμη και σε προστατευόμενη ζώνη. Το Λιμενικό απάντησε ότι καταγράφει τα περιστατικά και ενισχύει τις περιπολίες. Και αυτό είναι ένα μόνο από τα επαναλαμβανόμενα περιστατικά. Η άνιση εφαρμογή των κανόνων, ωστόσο, πιέζει τους Έλληνες αλιείς, που δεσμεύονται από εθνικούς και ευρωπαϊκούς περιορισμούς, ενώ τα αποθέματα και οι βυθοί λεηλατούνται. Παράπλευρα θύματα δεν είναι μόνο τα ψάρια. Είναι οι νησιώτες που βλέπουν τον τόπο της δουλειάς και της ζωής τους, να μετατρέπεται σε πεδίο αμφισβήτησης και αποκλεισμού.

προβάλλεται ως υπεύθυνη στάση. Την ίδια στιγμή, η χώρα εμπλέκεται όλο και βαθύτερα σε σχεδιασμούς που οξύνουν την αντιπαράθεση με την Τουρκία, στο πλευρό του Ισραήλ, χωρίς να έχει διαμορφώσει μια συνεκτική πολιτική άμυνας, προστασίας και ανθεκτικότητας της κοινωνίας. Οι εξοπλισμοί και οι στρατηγικές συμμαχίες όμως σε καμία περίπτωση δεν υποκαθιστούν την προετοιμασία, ούτε εγγυώνται ότι η Ελλά-

δα θα ορίζει τις επιλογές της. Ούτε οι τυχονωτικοί λεονταρισμοί, όταν έχει κινηθεί από υποχώρηση σε υποχώρηση, αποτελούν απάντηση στην υπαρκτή στρατιωτική απειλή της γείτονος. Προς μια τέτοια προοπτική, προσαρμογής (που μπορεί να παρουσιαστεί ως εθνική νίκη ή συνετή στάση), σπρώχνουν και οι ΗΠΑ, με την Ουάσινγκτον να καλεί όλες τις πλευρές σε αυτοσυγκράτηση – μια γραμμή που αναμένεται να

επαναλάβει και ο Μάρκο Ρούμπιο στην επικείμενη επίσκεψή του. Τι σημαίνει όμως αυτοσυγκράτηση όταν ο ένας διεκδικεί παρανόμως και ο άλλος προσπαθεί να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του και το διεθνές δίκαιο; Στην πράξη, η Ελλάδα πιέζεται να περιορίσει τις κινήσεις της και να συνυπολογίσει τις τουρκικές αξιώσεις. Ο φόβος μιας κρίσης γίνεται έτσι μοχλός για να περάσουν υποχωρήσεις ως αναγκαίος συμβιβασμός.

ΑΠΝΕΥΣΤΙ

■ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΙΑΛΟΥΡΗ

2062

«Πόλεμος σημαίνει ειρήνη. Η ελευθερία είναι δουλεία. Η άγνοια είναι δύναμη» - 1984

Κύριε Όργουελ, ευχαριστούμε για το παρακάτω άρθρο σας:

«Συνεχίζεται η γενοκτονία στη Γάζα παρ' ότι εξακολουθεί να βρίσκεται σε ισχύ η εκκενρία ανάμεσα στο Ισραήλ και τη Χαμάς. Νέοι μαζικοί βομβαρδισμοί έλαβαν χώρα κι έπληξαν τους προσφυγικούς καταυλισμούς καθώς και ένα νοσοκομείο το οποίο είχε πρόχειρα στηθεί ανάμεσα στα χαλάσματα στη Χαν Γιουνίς. Την ώρα που σωστικά συνεργεία έψαχναν για επιζώντες, ένα δεύτερο κύμα βομβαρδισμών σκόρπισε τον όλεθρο από τον οποίο σκοτώθηκαν και τρεις διασώστες. Συνολικά τριάντα οκτώ άτομα δολοφονήθηκαν, μεταξύ των οποίων δώδεκα παιδιά που νοσηλεύονταν λόγω συμπτωμάτων αστίας. Από τη σφαγή δεν γλίτωσαν ούτε οι εργαζόμενοι στο νοσοκομείο, αφού οκτώ γιατροί και νοσηλευτές έχασαν τη ζωή τους.»

Θα δημοσιευθεί μετά τις απαραίτητες, φυσικά, τροποποιήσεις:

«Συνεχίζεται η ένοπλη σύγκρουση στη Γάζα παρ' ότι εξακολουθεί να βρίσκεται σε ισχύ η εκκενρία ανάμεσα στο Ισραήλ και τη Χαμάς. Χτυπήθηκαν κέντρα διοίκησης της τρομοκρατικής οργάνωσης σε πυκνοκατοικημένη περιοχή, καθώς και ένα νοσοκομείο το οποίο, σύμφωνα με τον IDF, έκρυβε οπλισμό της Χαμάς. Από τα πλήγματα, που οι κάτοικοι αποδίδουν σε αεροπορικούς βομβαρδισμούς, έχασαν τη ζωή τους τριάντα οκτώ άτομα, μεταξύ των οποίων και παιδιά που σιτεύονταν στο νοσοκομείο λόγω της έλλειψης τροφίμων. Ο IDF κατηγορεί τη Χαμάς για την πάγια τακτική της να χρησιμοποιεί παιδιά ως ανθρώπινες ασπίδες. Τρεις διασώστες πέθαναν κατά τη διάρκεια της ένοπλης σύγκρουσης, γεγονός που προκάλεσε την αντίδραση της διεθνούς κοινότητας, η οποία με ανακοίνωσή της υποστήριξε ότι το αυτονόητο δικαίωμα του Ισραήλ να υπερασπίζεται τον εαυτό του, δεν μεταφράζεται αυτόματα σε ασυλία απέναντι σε τέτοιου είδους ενέργειες. Η κυβέρνηση του Ισραήλ τόνισε ότι ο IDF δεν στοχεύει αμάχους και απάντησε ότι οι καταγγελίες θα διερευνηθούν και εφόσον επιβεβαιωθούν θα αποδοθούν οι ανάλογες ευθύνες.»